

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי מרים אוסייה ז"ל

בת זכייה ויעקב

נולדה באלכסנדריה, מצרים

בתאריך י' באב תרפ"ח, 27/7/1928

שרתה בחיל הרגלים

נפלה בעת שירותה

בתאריך ו' בתשרי תש"ט, 9/10/1948

נקברה בהר הרצל

אזור: א חלקה: 7 שורה: 10 קבר: 1

בת 20 בנפלה

קורות חיים

בת זכייה ויעקב, נולדה ביום י' באב תרפ"ח (27.7.1928) באלכסנדריה שבמצרים. בהיותה בת ארבע עלתה לארץ עם הוריה והמשפחה השתקעה בירושלים. מרים למדה בבית-הספר העממי "כל ישראל חברים" בירושלים וסיימה את חוק לימודיה בבית-הספר התיכון בבית-הכרם. היא הייתה חברה בתנועת "הצופים". עם גמר לימודיה יצאה לשנת-שירות בבית-השיטה ובעין גב, התגייסה לפלמ"ח ושירתה בחטיבת "יפתח". עם החטיבה השתתפה מרים בפריצת המצור על צפת, פעלה בשער-הגיא ובצריפין, ולבסוף הועברה לנגב. לאחר שבאחד הקרבות המכריעים נפלו שני חברים יקרים מתוך חבורתה, כתבה אל הנשאים: "נורא-נורא המקרה הזה, אך הודות לו הושג הניצחון, שהוא לא רק ניצחון חשוב על עיר, כי אם הפגנת-כוח". ביום ו' בתשרי תש"ט (9.10.1948), נפלה בהוג', ליד דורות, בשעת הפצצה (יחד עם חברתה לילה בת ד"ר דוב יוסף), ונקברה בדורות.

ביום ז' בתמוז תש"י (22.6.1950) הועברה למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בהר-הרצל בירושלים.

אוסיייה מרים בת יעקב וזכייה. נולדה ביום י' באב תרפ"ח (27.7.1928) באלכסנדריה שבמצרים. עלתה לארץ בשנת 1934. סיימה את לימודיה בבית-הספר היסודי כל ישראל חברים בירושלים ואת בית-הספר התיכון בבית-הכרם. נפלה בהוג', ליד דורות, בשעת הפצצה, ביום ו' בתשרי תש"ט (9.10.1948).

שלכם – הקרובים אלינו ביותר מכל העומדים במערכה. שורדים במחנה אי-שקט, דאגה ומתיחות עצבים, ואנחנו משתדלות להבליג על כך. מחכים לכל הודעה של חדשות בכיליון עינים. דאגה לחברים באופן פרטי ודאגה לחברים ככלל. מכל מקום – הדאגה אינה מרפה מאתנו... ייתכן, שדברי עידוד היו מתאימים יותר מדברים הנאמרים בטון נמוך והססני, אך מה טעם בדברי עידוד, כשקיבלנו רק כעת מהלומה כבדה כל-כך?...

...מצבר-רוחנו כאן לא כל-כך נורא, כמו שאתם מדמים לכם. גם אנחנו פה התרגלנו, כנראה, לקבל ידיעה על מקרי מוות והכנסנו למוחנו יפה-יפה, שעלינו להתכונן לקרבנות, ורק תפילה אחת בפינו: שימעטו.

הצטערנו מאוד על מותם של חדוי ומיכאל. נורא, נורא המקרה הזה, אך הודות לו הושג הניצחון, שהוא לא רק ניצחון חשוב על עיר, אלא הפגנת כוח, באמת יוצאת מן הכלל.

אני רק מקווה, שהכל ייגמר מהר-מהר, ותחזרו בשלום, אחרי שתשלימו את שחרור צפת. יישר כוחכם!

...אינני יודעת אותו מקרוב. ככל שהכרתיו, חיבבתי אותו והערכתיו אותו – את מוחו הצלול, את שכלו. בכל אופן, זו לי הפעם הראשונה, שמת אדם קרוב לי, אדם שחייתי אתו, וזו לי הפעם הראשונה, שאני נפגשת עם המוות ככה, פנים-אל-פנים, בצורה כה עובדתית ואכזרית. ובאמת, הדבר נורא מלבטאו; באמת, ברגעים כאלה יפה השתיקה, כי כל מה שאומרים נראה בנאלי כל-כך ואינו מביע כלום. בכל אופן, זה היה אסון נורא, לו לא ירבו כמוהו...

30.11.1947

...אני כותבת את מכתבי בהרגשה כזו, שהלב פשוט מלא על גדותיו. המון רגשות חולפים ועוברים, המון הרהורים ומחשבות. מחשבות רציניות ומחשבות מלאות עליצות וחדווה ממלאות אותך בערבוביה, ואתה מרגיש שטוב מאוד ויחד עם זה – מה ילד יום?

...אני לכשעצמי נרדמתי זמן-רב לאחר ששכבתי לישון. ראשית, מלאה אותי הרגשת שמחה בלי-גבול, ושנית, חלפרעברו במוחי הרהורים שונים בקשר לגורלנו בעתיד, לתפקיד; שירבץ עלינו, לאחריות שלנו ולקרבתנו, שיידרשו מאתנו.

בעיות רבות תתעוררנה, ומי יודע, אם נוכל לפותרן כראוי, מי יודע, אם נוכל לעמוד בפרץ ולהקים לנו מדינה הראויה לשמה. ספקות רבים מילאו את מוחי ולא נתנו לי מנוח... ייתכן, שמטבענו – הבחורות, להתרגש מדברים כאלה יתר על המידה, אבל אין לך מושג, איך דבר זה השפיע עלינו, ואיך אנחנו פשוט דואגות בלי-הרף לגורלכם

...יש שנדמה לי, כאילו אנחנו מיותרות כאן לגמרי ו... יש
הרגשה שכלל אין צורך בנו. אם כן, למה אנחנו פה? באמת
למה? כדי שושב ונדאג לכם שם? זה גורם לכך, ששוקעים
במרה שחורה, וברגעים כאלה קל להכניס רוח תבוסתנות
למחנה, כי הקרקע מוכשרת מאוד לכך.

משונה, במקום שאנו כאן ועודד אתכם, יוצא שאתם
תעודדו אותנו. אבל, למעשה, אם לדבר על הרגשה
לא־בריא ולאי־טובה, הרי הרגשה זו קיימת אצלנו, ולכם
בוודאי ההרגשה הבריא!

אל ישפיעו הרהורים נוגים אלה עליכם כמלוא הנימה.
אדרבא, גמרו את אשר עליכם לבצע מהר, וחזרו מהר־מהר!!!...